

adună toate puterile ca să se întoarcă spre ea și s-o privească din nou. Ar fi vrut să strige, dar nu avea suficientă forță. Fiica îi murea sub propriii ochi și el nici măcar nu putea ajunge la ea.

Ódinn a chicotit, cu lacrimile curgându-i pe față. Ura treaba asta. Cui i-ar plăcea să se simtă vesel și amețit în clipa morții? Să-și abandoneze copilul? Un hârâit, pe jumătate tuse, pe jumătate râs, i-a țâșnit din gât. Țsta era sfârșitul; prea târziu să mai schimbe ceva. Dăduse greș cu fiica lui. Alți tați ar fi reușit să deschidă ușa, să se târască spre locul pasagerului și să-și salveze copilul. Tot ce trebuia să facă pentru a salva viața lui și a fetei era să crape cât de puțin ușa garajului. Sau s-o salveze pe ea, măcar. Nu-i păsa de el, cât timp

ea supraviețuia.

Mai râzi o dată, îi ordonă creierul. Ódinn se supuse, hohotind neajutorat, la limita suportabilității. Apoi s-a înfrânat brusc când, dintr-odată, gândurile confuze i s-au limpezit. Și-a amintit unde erau, dar nu și felul în care ajunseseră acolo. Și-a amintit de ce Lára era și ea implicată, deși murise. Și-a amintit de cei doi băieți morți în același fel, cu mult timp în urmă. Și, mai mult decât atât, și-a dat seama cine era de vină pentru situația neplăcută în care se aflau. Furia i se stingea încet, înlocuită de regrete, care alungau până și euforia provocată de intoxicarea cu gaze.

Ódinn nu mai putea să-și țină respirația. Țsta era sfârșitul. A deschis

gura și a tras în piept cu nesaț aerul otrăvit.

---

¹ „Parka“ sau „anorak“, un fel de geacă dotată cu glugă și căptușită cu blană, câteodată făcută din material impermeabil, purtată mai ales în regiunile nordice.
(*N.t.*)

Capitolul 1

Ódinn Hafsteinsson nu simțise niciodată în palmă greutatea unui ciocan, nu știuse niciodată cum era să iei la țintă și să lovești cu sete un cui galvanizat de zece centimetri. Ca student nu dedicase studiului niciun minut mai mult decât fusese nevoie, iar după absolvire renunțase repede la prima lui slujbă, într-o companie de construcții de mașini, pentru că ar fi însemnat să-și petreacă zilele țintuit în fața ecranului unui computer. În

schimb, își descoperise vocația: pregătea cotațiile de preț pentru firma de construcții a fratelui său. Și asta era tot muncă de birou, dar reușea s-o ducă la bun sfârșit, după care își murdărea mâinile făcând cât mai multe vizite pe teren. Fusesse un job minunat. Și totuși, iată-l acum, din nou un roboțel de birou, palid, plictisit și letargic după trei luni de prizonierat într-o instituție. Iar ziua de azi era una dintre cele mai rele: cu o furtună urlând afară, toate ferestrele închise și un cap greu, care a devenit și mai greu când șeful l-a chemat la el.

Ca întotdeauna, ochiul sașiu al lui Heimir Tryggvason fixa un punct undeva, într-o parte, și Ódinn a simțit nevoia, ca de obicei, să-și îndrepte